

esu

**Tauralkio progimnazijos
kūrybinių mokinių laikraštukas
2024 m. birželis**

Meilės laiškas vaikystei ir vasarai

Prasideda dvyliktoji Daglo Spoldingo vasara. Gamta vėl tvinsta žiedais ir žaluma, dūzgia bitės, užburiančiai kvepia močiutės patiekalai, senelis kaip ir kasmet ruošiasi gaminti pienių vyną, kuriame išsaugoma kiekviena Spoldingų vasara. Sportiniai bateliai lengvai nešioja po laukus ir pievas, o kiekviename kampelyje knibžda paslaptys, nuotykių, svajonės, atradimai, kurių svarbiausias – kad esi gyvas, kvėpuoji pilna krūtine, jauti! Daglui ši vasara bus ypatinga – į smagius nuotykius įsiterps ir liūdnu dalykų, nerūpestingą būtį įvairins anksčiau nekilę klausimai, įdomūs pašnekėsiai atvers tikrovę, kurios jis dar nepažįsta. Taip siaučiant vasarai nejučia užtelėjęs Daglas peržengs vaikystės ir paauglystės slenkstį.

Rėjus Bredberis "Pienių vynas"

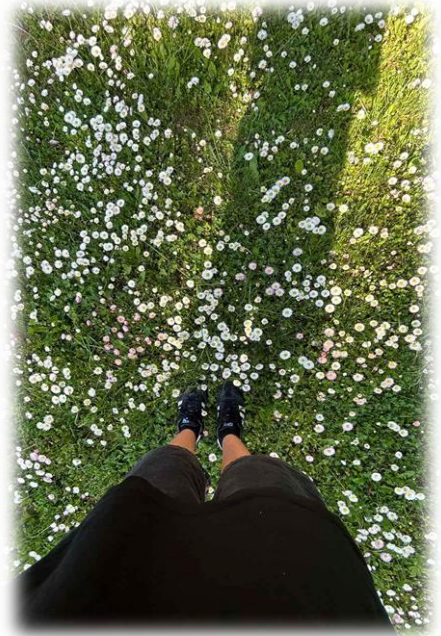

Foto Adrijanos D.

Sveikinu pasaulį

Haiku – tai japonų lyrikos žanras: trumpas trijų eilučių eilėraštis; pirmojoje ir trečiojoje eilutėje yra po 5 skiemenis, antrojoje - 7 skiemenys; iš viso 17 skiemenų; rimo nėra.

Laukiu ryto šio
Išaušo mano diena
Sveikinu jus.

Karolis P.

Šakos veržiasi
Lapai šnabžda vėjyje
Medis gyvuoja.

Jonas J.

Viltis tuoj sugriš
Net užgesusios žvakės
Jos tuoj pat nušvis.

Deimantė R.

Kalba – tai svarbu
Visi ja nori kalbėti
Gimtąja kalba.

Kasparas S.

Meilė manyje
Maño kalbai, jos dvasar
Srūva net krauju

Vaiva S.

Nuo aukšto kalno
Matosi saulėlydis
Saulė leidžiasi.

Dovydas K.

Kalba kaip tiltas
Tiesia žodžiais mums kelia
Piešia pasaulį.

Vaiva B.

Miestas didelis
Ten daug įvairių gaisų
Kalba svarbiausias.

Gediminas P.

Žodžiai kaip upė
Nešioja mūsų mintis
Po šį pasaulį.

Gabrielė L.

Žodžių upė teka
Kalbos tiltai mus vienija
Širdžių daina skamba.

Adrijana D.

Šviesi ir tamsi
Ji kupiniausia spalvų
Tai mūsų kalba.

Radvilas B.

Foto Jono J.

Reportažas

Vaiva Balčiauskaitė

Klaipėdos Tauralaukio progimnazijos mokinių dailės darbų parodos „MES AUGAME“, skirtos mokyklos 90-mečio jubiliejui paminėti, atidarymas Imanuelio Kanto bibliotekoje (Turgaus g. 8), 2024 m. sausio 12 d.

Įėję į biblioteką, pamatėme salę, kurioje buvo eksponuojami mokinių darbai. Ten buvo daug darbų, kuriuos padarė mano bendraklasiai ir aš. Tada prasidėjo parodos

atidarymas, ir du mokiniai parodė savo talentą grodami muzikiniais instrumentais. Po to mokyklos direktorė Rima Narkienė apdovanojo mokytojus, o 6 klasės mokinys pristatė parodą ir šiek tiek papasakojo apie mokyklos istoriją. Parodoje buvo daug darbų, kurie buvo pagaminti iš nebenaudojamų drabužių, diskų ir t.t. Taip pat parodoje buvo piešiniai, kuriuos nuskenavus išmaniąja programėle „Artivive“ galima pamatyti, kaip jie juda.

Foto Vaivos ir Radvilo

Renginyje buvo trys dideli standai, skirti 30, 60, ir 90 metų svarbiausius progimnazijos įvykius apžvelgti. Pasigrožėję darbais, visi susėdome paklaustyti muzikinio pasirodymo.

7 b klasės mokinys, mūsų klasės draugas Gediminas, pagrojo trimitu. Renginiui besibaigiant, visi pasivažiavome bibliotekos darbuotojų pateiktais skaniais užkandžiais, atsisveikinome ir grįžome namo.

Labai džiaugiuosi, kad ir mano bendras darbas su bendraklasiais pateko į parodą.

Esė
Už ką esu dėkinga Lietuvai?
Deila Druktenytė

Už ką esu dėkinga Lietuvai? Dėkinga esu už šią nuostabią kalbą ir laisvę, bet labiausiai dėkinga, kad Lietuva man suteikė Klaipėdą. O Klaipėda man davė miškus, jūrą ir mano draugus.

Klaipėda gal ir nėra didžiausias miestas, bet už tai Klaipėda turi ilgą ir įdomią istoriją. Beveik 700 metų oficialus Klaipėdos miesto vardas buvo Memel. Šiandien šis žodis pamirštas ir nebevertojamas. Manoma, kad vietinės baltų gentys (skalviai ir galbūt kuršiai) šitaip vadino Nemuno tėkmę žemupyje, o Vokiečių ordinas šį pavadinimą tik perėmė.

Kada atsirado žemaitiškas pavadinimas "Klaipėda", nėra aišku. Šaltiniuose jis minimas nuo XV a. pradžios. Miesto pradžia laikomi 1252 m., kai rugpjūčio 1d. Kuršo vyskupas Henrikas sudarė sutartį su Vokiečių ordino vietininku Livonijoje Eberhardu šon Zeine. Dabartinėje Lietuvos teritorijoje Klaipėda yra pirmasis miestas, gavęs savivaldos teises. Klaipėda buvo nuolat puldinėjama žemaičių arba visos LDK pajėgomis. Ypač intensyvūs puldinėjimai vyko XIV a.

1413 m. arbitratorius Benediktas Makra nusprendė, kad Klaipėda turi priklausyti Lietuvai, tačiau galiausiai Klaipėda ir juosta palei Nemuną buvo priskirta Ordinui. Tiktai 1923 m. Klaipėda atiteko Lietuvai.

Pažvelgę į istoriją galime išvysti Klaipėdos sudėtingą kelią iki šių dienų. Daug vargo ir negandų jai teko patirti. Dėkinga esu už istoriją, už jos grožį ir už sutiktų žmonių šypsenas, už gražiausią kalėdinę eglutę, už Jūros šventę ir audringą jūrą žiemą. O už ką dėkingas, Tu? Už paukščius, medžius, ar tik už cepelinus ir keptą duoną?....

Foto autorės

Priesakai ateinantiems mokiniams
Dominykas Budrys

1. Laiku kelkis ir laiku eik miegoti, kad ryte būtum žvalus.
2. Būk švarus, prauskis, valyk dantis kiekvieną dieną, renkis ir dėvėk švarius rūbus.
3. Būk kūrybingas, drąsus ir pasitikėk savo jėgomis.
4. Būk visada pasiruošęs, jei baigiasi rašiklis, turėk atsarginį.
5. Skaityk knygas, taip pagerinsi savo skaitymo įgūdžius ir galėsi greičiau atlikti užduotis.
6. Būk draugiškas, susirask draugų, kurie tau padės, neužmiršk ir tu jiems padėti.
7. Gerbk mokytojus ir bendraklasius, ir jie taip pat tave gerbs.
8. Būk tvarkingas, mesk šiukšles į šiukšlinę ir paragink kitus, kurie to nedaro.
9. Mokykis gražiai rašyti, taip galėsi lengviau pasikartoti, ir mokytojams bus lengviau.
10. Pamokose netriukšmauk, gali neišgirsti kažko svarbaus.
11. Neskubėk, nes gali padaryti klaidų.
12. Nebijok naujų dalykų, jei kažko nesupranti, paklausk mokytojo arba bandyk pats išsiaiškinti.
13. Elkis atsakingai ir nekaltink kitų.
14. Klausykis mokytojų, iš jų gali išgirsti labai vertingų patarimų.

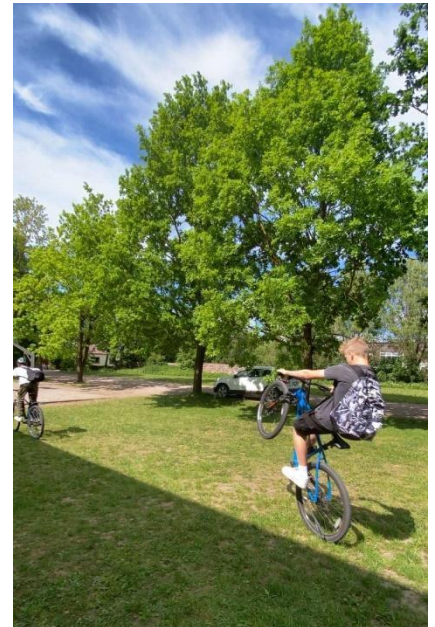

Foto Arijaus S.

SĖKMĖS

Foto Radvilo B.

Rytas

Morta Rimkutė

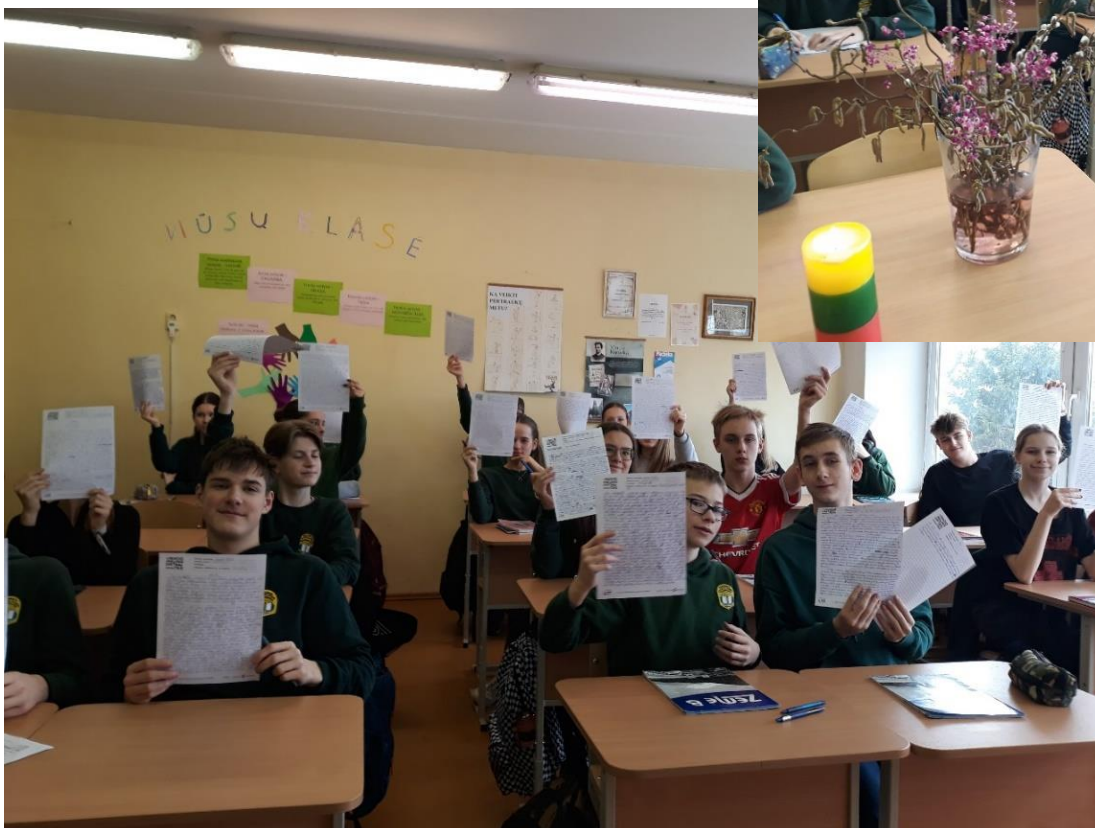
Jau atsibudau lovelėj,
Bet dar akys nori pasiduot miegeliui.
Atsikėlusi žiūriu pro langą
Ir matau didžiulę rūko bangą.

O kai rūkas prasisklaidė,
Debesys vis tiek nepasibaidė.
Jau ir saulė patekėjo
Ir visas spalvas paliejo.

Debesims labai patiko
Būt gražiems jau nuo pat ryto.
Bet paukšteliai jau išskrido
Ir visas spalvas paliko...

Nacionalinis diktantas 2024

Nacionalinio diktanto dalyviai, 8 klasės mokiniai, rašė Agnės Žagrakalytės kurtą tekstą „Invazinė rūšis“. Pagrindinis šių metų Nacionalinio diktanto šūkis buvo – „Rašyk. Klysk. Išmok“. Jis ir atspindi pagrindinę diktanto idėją – nebūtina mokėti rašyti idealiai, svarbiausia norėti tobulinti savo įgūdžius, nepamiršti kalbos, prisiminti, kokią didelę vertę mūsų kasdieniam gyvenimui ji turi. Klaidų rašydami darome visi, svarbiausia mokytis ir nuolat tobulėti.

PASAKA
SENAS, BET GUDRUS

Ūla Skirutytė

Seniai seniai viename tamsiame miške gyveno didelis, senas ir labai protingas apuokas vardu Vėjas. Jis turėjo daug pažįstamų, bet nė vienas iš jų nebuvo jo draugas, nes visi pas jį ateidavo patarimų, bet nenorėjo draugauti su senu žilu apuoku. Vėjas neturėjo kur pabūti ramiai, nes gyveno miško viduryje. Vieną karštą vasaros dieną pas jį atėjo liepsnotoji pelėda Rudė, kuri niekada neturėdavo problemų, todėl apuokas labai nustebo ją pamatęs. Ji didžiaikiui papasakojo, kad jos pelėdžiukas Berželis iškrito iš medžio ir dabar ji negali jo rasti. Vėjas galvojo visą parą, kol rado išeitį. Senasis apuokas nuskrido pas Rudę ir jai pasakė, kad skris ieškoti Berželio. Susiruošęs ilgai kelionei Vėjas išskrido ieškoti pelėdžiuko.

Nusileidęs prie Rudės medžio jis apieškojo viską aplinkui, apieškojęs visas apylinkes skrido iki kito miško. Paklausinęs aplinkinių Vėjas sužinojo, kad lapė pasiėmė mažąjį pelėdžiuką. Ilgai svarstė apuokas, kol sugalvojo pergudrauti lapę. Nuskridęs iki lapės olos jis jau buvo sugalvojęs, kaip ją pergudrauti. Įėjęs į lapės olą Vėjas ją užkalbino ir gestais parodė pelėdžiukui pasislėpti už šluotos. Pelėdžiukas Berželis padarė kaip pasakyta, bet šluota pakilo į orą. Tada apuokas pabandė dar kartą, parodė Berželiui slėptis po kriaukle, bet Berželis pamatė ten besislepiančias tris mažas pelytes ir nenorėjo jų išduoti.

Vėjui neteko ilgai galvoti, kol sugalvojo naują planą. Šį kartą planas turėjo pavykti. Jis pasiūlė lapei su juo sužaisti šachmatais ir susitarė, kad tas, kas laimės, pasiliks pelėdžiuką. Jis neabejojo, kad lapė pralaimės. Mat senojo apuoko mėgstamiausias žaidimas buvo šachmatai. Prieš lapę žaisti buvo sunku, ir Vėjas vos laimėjo prieš šią gudruolę. Po žaidimo lapė su apuoku atsisveikino šiltu apkabinimu. Pasiėmęs Berželį jis grįžo namo. Grįždamas apuokas suprato, kad susirado draugę lapę. Parskrido senasis apuokas su Berželiu pas Rudę. O ši nenustoja dėkoti jam už pagalbą ir klausinėti, kaip jam galėtų padėti. Apuokas jai atsakė, kad norėtų apsigyventi su lape ir kiekvieną dieną žaisti šachmatais, o Rudė Vėjui surado visą brigadą, kad tik jam padėtų persikraustyti. Atkeliavo senasis apuokas pas lapę, ir ši plačiai pravėrusi duris suteikė jam prieglobstį. Taip priešai tapo draugais. Ir gyveno jie ilgai ir laimingai.

Oratorių konkursas

1904 m. gegužės 7 dieną buvo sugrąžinta spauda lietuviškais rašmenimis, nuo tos dienos praėjo 120 metų. Ta proga 5b klasės mokiniai du mėnesius rengėsi viešajai kalbai – rinkosi temas, kūrė kalbos rankaščius, mokėsi, kol vieną gražų gegužės rytą mokyklos salėje iš tribūnos tarė savo skambų žodį.

Balys Pelenis Mokyklos kieme

Mūsų mokyklos kiemas - vieta ypatinga,
Ten klasės draugai susitinka, vaikystė prabėga,
Futbolo aikštelė vidury spindi,
Čia berniukai ir mergaitės džiaugsmą atranda.

Medžiai aplinkui šešėlius meta,
Po jų lapais - džiaugsmas ir liūdesys.
Kampelyje mažieji sau žaidžia linksmai,
O dideli iš viršaus žiūri.

Pertraukų metu čia juokas skamba,
Vaikai draugystes tvirtina,
Kiemas pilnas gyvenimo šurmulio bei prisiminimų,
Mūsų mokyklos kiemas - vaikystės skrynia.

Domas Gedvilas Pavasario nuotykių mokykloje

Koridoriais bėgiodami vaikai,
šypsena dalina,
Pamokų metu žinias semiam, bet
linksmybės mūsų neaplenkia.

Per pertraukas bėgant, žaidžiant
kieme garsiai šaukiame.
Šventės, sportas ir žaidimai -
mokyklos džiaugsmo pilna diena.

Vaiva Saulėnaitė Violetinė laimė

Pasislėpusi mokyklos kiemo kampelyje auga kerinti alyva.
Žaismingų spindulių šviesoje ji atrodo kaip meno kūrinys.
Sugrįžę paukšteliai mėgaujasi jos svaigiu kvapu.

Kai lauke tyvuliuoja spengianti tylą ir vėjas niūniuodamas
savo dainą judina jos šakeles, gali skęsti mintyse žiūrėdamas į šią
alyvą. Nors ji po truputį jau praranda savo spalvą ir vysta, bet
neparanda savo paslapties. Ji vis keičiasi, bet lieka užburianti. Tas
pats ir su žmonėmis – nesvarbu, kokiame gyvenimo tarpsnyje esi –
svarbu žydėti iki galo, nes kažkam esi nuostabus...

